

KOVÁTS
RÓBERT

Csillagösvény

Tartalom

Ketten a parton.....	9
Első lépések az ösvényen.....	57
Szétszakadt életek.....	69
Lelkek köre.....	147
Gondoskodó élet.....	177
A vigyázó szem.....	255
A találkozás.....	261
A múlt láncai.....	347
Valóra vált álom.....	387

Részlet az 1. fejezetből

„De valamiért annyira másnak érezte magát egész életében. Kívülállónak. Akit bár szeretnek, de sosem fognak igazán megérteni. Amióta csak az eszét tudta, így érezte magát. Ez volt az alapszemélyisége, noha ezt nem tudta megfogalmazni senkinek sem. Hogy honnan eredt ez a mindent uraló, mindenre fekete foltként rátelepedő érzés, el se tudta képzelni. Már a Kalapos ember felbukkanása előtt is olyan kis különc gyerkőc volt. Sosem sírt, sosem panaszkodott, ridegnek is tűnhetett a külső szemlélőnek, hogy ha valaki nem vette rá a fáradságot, hogy megismerje őt, amennyire Erica engedte.

Nem lehetett őt boldogtalan gyermeknek sem nevezni, hiszen voltak kis szórakozásai, boldogság forrásai, melyekben elmerült. Például imádta a flamingókat, lenyűgözte őt ez a kecses, gyönyörű szép állat. Minduntalan rajzolgatta őket, mintha az lenne a célja, hogy egy napon a létező legszebb flamingót megtudja alkotni, aki aztán életre kel, s onnantól kezdve ő lesz a legjobb, sőt az egyetlen barátja, aki igazán megérti őt, hiszen ő teremtette, ő hívta életre. Az ablakába számos kis rózsaszín madárrajzot ragasztgatott ki, melyeken átcsillámlott a reggeli napfény, s ilyenkor úgy tűnt, a világ olyan is tud lenni, ami Ericának a legkényelmesebb hely. Ez a varázslat aztán a Nap mozgásával vagy a felhők felbukkanásával el is oszlott.”

„Az elkövetkező napok homályban teltek el. Simon fel sem fogta, mi történik körülötte. Rokonok nem jöttek, hiszen Liznek nem voltak szülei, árvaként nőtt fel. Garrettnak pedig csak az apja élt már, vele viszont borzalmas volt a kapcsolata, évtizedek óta nem is látták egymást, és jobban belegondolva, talán már nem is élt az öreg. Csupán az apja néhány hasonszőrű barátja jött látogatóba, akik inkább kint piáltak a verandán és beszélgettek Garrettel. Simonnak mindössze egy-egy „sajnálom, cimbora” szöveget vetettek oda, az empátia legsilányabb változatát ráaggatva. A temetést most hétvégére datálták. Simon arra vágyott, bárcsak ő mehetne el egyes egyedül, hogy úgy beszéljen az anyukájával, ahogy csak ők ketten tudtak mindig is.

Mert úgy senki mással nem lehet beszélgetni. És még volt vagy egy millió egyéb oka annak, amitől ő volt az ő anyukája. Arra gondolt, hogy valahogy be kéne kötni egy telefont a koporsóba, vagy még inkább az égbe fűzni, valami emelő segítségével és akkor tudnának újra beszélni, hiszen van még egy befejezetlen csevegésük. Anyu azt mondta; majd elmesél neki Simon mindent, ha hazaért. De nem jött haza. Anyu nem volt otthon. Hát hogyan beszéljen akkor hozzá? Sosem fájt még soha semmi Simonnak annyira, mint ez a be nem fejezett beszélgetés...

Napközben, amikor az apja aludt, vagy este, amikor egyedül volt, minduntalan a szobai telefonért nyúlt és halkán beleszólt:

- Anyu? Ott vagy, anyu?

De válasz sosem érkezett.
A telefon néma volt.”

Részlet a 2. fejezetből

„Biztos ezt akard? – Simon a nő felé fordul, hogy lássa a lélek minden rezdülését. Erica is így tesz, hosszan néznek egymásra úgy, ahogy földi életeik során nincs rá módjuk.

- Nem kell engem féltened, drága párom – szólítja őt a legszentebb néven. – Szükségem van erre.

- Tudod, hogy bízom a bölcsességemben. Sok-sok élet óta tisztában vagy azzal, hogy ha eldöntesz valamit, csakis azért kérdezek rá, biztos vagy-e a dolгодban, hogy lássam a határozottságodat. Mert ha te kiválasztottad a tökéletes utat, az engem megnyugtat.

A nőt ragyogóan kitölti a hála és a szeretet olyan szintű békéje, ami csakis itt születhet meg benne, csakis a párjául választott férfival az oldalán. Milyen sok mindenen átmentek már együtt, amik végeredménye képpen lelki társakká kovácsolódtak össze! Nem ennek teremtdtek, de ők párokká váltak. Megdolgoztak ezért, csak ők ketten, együtt, kézen fogva taposták ki az utat, amit egymásnak szántak. Rengeteg földi idő, iszonyú sok fájdalmas és boldog emlék elixírje csepegtette beléjük a szerelemnél is sokkalta teljesebb érzéseket. Hiszen itt, a

mennyországban a tökéletesség az egyetlen mértékegység.

- Szükségem van arra az életfeladatra – szól Erica -, hogy a magamra utaltság érzését megtapasztaljam már kislány koromban. Hiszen emlékszel, hogy az elmúlt öt földi inkarnációmban is mennyit küszködtem ezzel.”

„A motivációnk egyezik, drága párom – jegyzi meg Erica -, csak a megoldásaink és a választott útjaink különböznek.

- Elvégre mások vagyunk mi ketten, kincsem.

- De az útjaink...

- Találkozni fognak – Simon magához öleli Ericát úgy, ahogy arra emberi kar nem képes.

- Gondolkodtál már azon – veti fel a nő-, hogy miről ismerjük majd meg egymást?

Simon válaszként felemeli fénykezét, melyből lelki színeinek megfelelő arany-ragyogás tör elő; ez vízpermetként kezd lebegni előttük, s gyorsan egy szabályos gömb formát vesz fel. Ez aztán egy szempillantás alatt tükröződő felületté változik. Simon ebbe vetít ki egy jelenetet, mely olyan, akár egy mozifilm. Éjszakai táj bontakozik ki előttük, fekete vizet látnak, melyen a Hold reszketeg, fehér arca tükröződik. A vízparton zsenge főveny, s a fűben pad látható. A padon két alak ül; gyermekek, egy lány és egy fiú. Hátulról lehet őket látni, ezért a jelenet nézőpontját Simon rögvest megváltoztatja, hogy

szemből látszódjon a lány és a fiú; az előbbi hosszú, szőkésbarna, míg az utóbbi fekete hajú.

- Ó, tehát így képzelsz el minket! – örvendezik Erica.

- Nem is az a lényeg, milyen a külsőnk, nem ez lesz a szembetűnő nálunk – javítja ki Simon. – Hanem ez!

Simon ekkor tovább pörgeti a jelenetet; a fiú arcát könnyek áztatják, a lány pedig félszegen kezd el közeledni hozzá. A fiú egyszer csak egyik ujjával megtörli a szemét, elmorzsol egy könnycseppet, mire a lány felbátorodik, s átöleli őt.”

Részlet a 3. fejezetből

„Háromféle gyermek lakott a Szent Antalban; az árva, a kimenekített és akiről lemondtak. Egyiknek sem volt könnyű helyzete, s a kis lelkükben romok voltak, melyek eltakarítása és rendbe rakása nem volt éppen elsődleges szempont a nevelők számára. Az 1989-es évben mindössze három új gyermek érkezett az otthonba; két lány és egy fiú. Így már júliusban teltház volt, s összesen harminchét lány és ugyanennyi fiú élt a falak közt, természetesen nemek szerint külön szárnyakban aludtak, a lányok az északiban, a fiúk a déliben.

A legrosszabb állapotban azok a gyerekek voltak, akiket úgymond kimenekítettek egy iszonyatosan

pusztító élethelyzetből. Őket lelkileg-testileg bántalmazták, a poklot járták meg, s számukra a Szent Antalban tapasztalt bánásmód maga volt a megváltás. Amiken ezek a lányok és fiúk átmentek, ahhoz képest a nevelőotthonban lévő emberi és létkörülmény pazarnak volt mondható. Bár különösebb törődést nem kaptak, a helyi pszichológus inkább a pohár fenekére szeretett nézni, mint a kicsik szemébe és lelkébe, a pokoljárók – ahogyan egymás közt hívták a kimenekítetteket – magukban sínylődtek, s még a sorstársaikhoz sem nagyon közeledtek. Bár az is elmondható volt, hogy csöndes, befelé forduló kis klikket alakítottak. Szám szerint kilenc ilyen gyermek élt a Szent Antal falai közt, akik közül hat lány volt.

Hozzájuk képest az árvák tűrhető helyzetben voltak, ők a számukra érthetetlen körülmények folytán váltak családnélkülivé. Nem értették, miért kellett balesetben vagy betegségben elveszíteniük egy-egy szerető, gondoskodó rokonukat, vagy akár az egész családjukat. Volt olyan kisfiú, akinek négy családtagja halt meg azon frontális karambol során, amit egyedül ő élt túl sértetlenül. Őrá irányult a legnagyobb figyelem, ugyanis a 10 éves gyermek gyakran próbálkozott öngyilkossággal, hogy végre újra a családjával legyen, s gyűlölte a nevelőket, hogy ezt minduntalan megakadályozzák. Ő volt a legproblémásabb gyerek az otthonban, akihez senki nem mert szólni.”

„Gyakran arra gondolt, hogy mások, akik valóban szörnyű körülmények között éltek, vagy átéltek valami tragédiát, képesek voltak belőle talpra állni, erős jellemekké formálódtak. Ő pedig, úgy, hogy mindössze egy lidérc kísérti, teljesen összeomlik az élet súlya alatt, anélkül, hogy valódi terhek rakódnának rá. Belül, a lelke legmélyén forrongott egy zsarátnok, amit képtelen volt eloltani, s mely egyre jobban szénné égette a személyisége tartóoszlopait, míg végül csak a teljes üresség, s az elmúlás marad neki. A halál, amiről már olyan sokat olvasott a könyvekben. Azt hitte, hogy ha a tanárnőnek elmondja mindazt, amit a szüleinek és a testvéreinek sem mer elmondani, Adele néni hülyének fogja nézni. A szíve titkainak leleplezését összekötötte azzal, hogy az élete végérvényesen és azonnal megszűnik.

Mindezek ellenére volt valami magával ragadó abban, ahogy a tanárnő beszélt hozzá. Többször a holtpontra volt a családjával kapcsolatban, hogy na, itt és most kitalál, elmondja, mi van odabent... De mindig visszatáncolt. Adele nénival is ilyet érzett akkor, azon a viharos délutánon.

- Ha előtted heverne egy könyv – folytatta a tanárnő -, aminek a lapjai üresek, mit írnál bele, Erica?

- Nem tudom...

- Akkor fogjuk meg máshogy a dolgot! Itt ez a könyvtár; székek, asztalok, könyvespolcok, könyvek ezrei. De mi az, ami nincs itt? Tegyük fel, hogy elkezded írni az életed könyvét, innen a könyvtárból

kiindulva, ez az origója a történetnek. Mi az, ami nincs itt? Mit írnál le?

Erica szétnézett a hosszan elnyúló teremben. Az ablakokon nem süttött be napfény, a heves eső tompán verte az üvegeket, a távolban billentyűzeten gépelés hangja hallatszott, a padoknál most nem ült senki, mintha az egész könyvtárat csak nekik kettejüknek nyitották volna ki. És hogy mi nem volt itt? A Kálapos ember. Kutatta őt a lány szeme, de egyik homályos zugban sem bújt meg zord, fekete alakja. Esze ágában sem volt őt szóba hoznia a tanárnőnek.”

„Mindezek mellett az iskolában is teljesítenie kellett, hiszen egyetlen rossz jegy is elég volt ahhoz, hogy Roger kedvezményeinek jó részét, vagy akár az összeset elveszítse.

A magatartás más térsza volt.

Simonnak valahol muszáj volt vezetnie a felgyűlt iszonyatos feszültséget, mely sok felnőttet is komolyan megterhelt volna. Amikor már pattanásig feszültek az idegei, eljárt a keze, s a legapróbb dolgokért is teljesen kiakadt, megütötte az osztálytársait. Nem csoda hát, hogy senki nem barátkozott vele, kitaszított és rettegett gyerekké vált, aki háta mögött mindenki azt találgatta, Simon mitől ilyen zakkant? Ők természetesen el se tudták képzelni, hogy van olyan emberi sors, amit a fiú élt meg minden nap. Gyermeki előítéleteik biztonsága mögül néztek egy olyan fiút, akinek a legnagyobb szüksége volt a szeretetre és biztonságra.

Nancyvel ritkán beszélgetett. A nő olyan volt, mint egy speciális pályán keringő bolygó Roger kínzó univerzumában. Napjai ugyanúgy teltek, csak a legkritikább esetben voltak kilengések, egyébként szinte mindent a férfi intézett, ezért aztán Nancy alig tette ki a lábát az utcára. Egy autójuk volt, melyet, ha Nancy valaha is vezetni próbált volna, csak a jó Isten a megmondhatója, mit tett volna vele a férfi.”

„A könyvet szétnyitva félrerakta a párnája mellé, s inkább csak nézett ki üres tekintettel a fejből. Az íróasztalán lévő óra kattogása betöltötte a szobát. Olyan volt, mint egy inga ide-oda himbálózása, mely egyre közelebb és közelebb hozza a megváltást szolgáló Véget.

Odakint eleredt az eső.

Az ablakon vízcsíkok jelentek meg, melyek kacskaringós úton a párkányig csordogáltak. Erica nézte a folyásukat, s azon kapta magát, hogy fenekelten szomorúsága ellenére sem sírja el magát.

Kiürült.

Nem volt már mit beleadnia az életbe.

Olyan volt, mint egy poros váza, amiből valaki kitépte a régen kiszáradt virágokat. Ahogy elmúlt 14 évének értelmetlen mivoltán töprengett, hirtelen egy fekete tömeg jelent meg a második emeleti ablaka túloldalán. Ő volt az. Pontosan olyan volt, mint már oly sokszor látta. Figyelte őt az esőben ázva. Fekete, rémisztő alakja mereven, mindenféle szándék nélkül ott lebegett. Hosszú percekén át néztek egymásra.

Erica azon kapta magát, hogy a rettegés mégsem keríti igazán hatalmába, sőt kezd megbékélni az árnyékember jelenlétével. Eggyé kezdenek válni. Erica úgy értelmezte a Kalapos ember feltűnését, mint egy üzenetet; velem kell jönnöd!

Erica kikelt az ágyból.

Elindult az ablak felé.

Ám félúton, éppen az íróasztala mellett megállt. Az asztalra meredt. A rajzoló és modellező készletei szanaszéjjel heverték. Ceruzák mindenféle színben, radírok, tus, ecset, festékes tubusok, papírok, ollók, vonalzó, csipesz, háromféle ragasztó és egy három centi hosszú, borotvaéles pengével ellátott kis modellező kés, mellyel farigcsálni lehetett a kis műanyag darabokon.

A Kalapos ember nem mozdult.”

Részlet a 4. fejezetből

„A tábortűzre emlékeztető fénytümemény kisebb-nagyobb kövek közt születik meg, ahogy Erica a fénykezeit a kör alakú tűzfészek fölé helyezi. Gondolataival a tűz-szerű képződményt az éjszakai égbolt színeihez passzítja; kevéske ibolya és királykék árnyalatot ad a vérnarancs színű lángokhoz.

Maga a táj egy végtelenül csöndes, meghitt vidék, hegyek közé zárt, kristálytisza vizű tóval, sűrű bükkfa erdővel. A Földön is vannak olyan helyszínek és

természeti csodák, melyek nem csupán megragadják az emberek figyelmét, hanem olyan érzése van a szemlélőnek; üzenetet ad át a háborítatlan vidék. A mennyországban még ennél is sokkalta megkapóbb minden, hiszen itt, végre semmi nem szab gátat a teljességnek.

Erica éjszakai égboltot teremt a táj fölé, hogy a megjelenő lelkek színei igazán szépen látszódjanak. A tűz körül hat fatönk várakozik. Amikor Eri úgy látja, mindennel elkészült, így szól:

- Jöhettek!

Azon nyomban öt lélek jelenik meg körülötte. Öt lélek, akik különösen közel állnak hozzá, már sok-sok inkarnáció óta, s akik az eljövendő földi élete során a családtagjai lesznek, valamint egy személy, aki nagy hatással lesz az életére, ha Erica a választott útján marad.”

„Simon szavai mögötti igazságot tisztán látja Liz és Garrett. Hiszen valóban így kerek egész minden, hogy a negatív és pozitív oldal hajszálpontos egyensúlyban van az élet indulásakor, az út alakulása során. Simon gyermekként éppen annyi szeretetet fog kapni, mint ridegséget és nemtörődömséget. A későbbiekben pedig, amikor Liz földi élete elmúlik, a fiú lehetőséget, s egyben óriási terhet is kap, hogy az elkövetkező évek során milyen irányba halad. A földi inkarnációnk nem más, mint egy tökéletesen felvázolt ösvény az élet erdejében A és B pont között. A két pontot egy nyílegyenes vonallal összekötjük, ami az optimális

fejlődési pályát mutatja; ha mindent tökéletesen végzünk az emberi életünk során, akkor ezen az úton haladunk, mindenféle komolyabb letérés vagy ballépés nélkül.

Hozzá kell tenni, hogy alig van ember a Földön, sőt talán egy sincs, aki bármelyik inkarnációjában is képes nyílegyenesen haladni.

Az A és B pont között leszületésünk előtt meghatározunk olyan elkerülhetetlen és bármilyen ösvényről letérés esetén is törvényszerűen bekövetkező eseményeket, melyeket az előző életeinkben teremtett karmánk miatt meg kell tapasztalnunk. Ezen pontokon kívül még előre meghatározhatunk olyan élethelyzeteket és körülményeket, melyeket szeretnénk megélni, ám hogy ezek ténylegesen be is fognak-e következni, az már a szabad akaratunktól függ. Ahogy döntünk, úgy alakítjuk az ösvényünket. Mindig mindenért vagy mi vagyunk a teljes felelősséggel tartozók, vagy csak részben, ilyen-olyan mértékben vagyunk érintettek, közvetlenül vagy közvetetten. De kivétel nélkül életünk összes megtapasztalásához közünk van, sosem vagyunk a véletlen szülte események ráncigált bábjai. Hiszen véletlenek nincsenek. A véletlen az élet ellentéte volna.”

Részlet az 5. fejezetből

„Két év kínkeserves szenvedés után felismertem, nem azért találkoztunk Mattel, hogy én segítsek rajta, hanem hogy ő adjon nekem valamit. Újra meditálni kezdtem, megszállottan kutattam a választ magamban, míg végül megleltem. Matt így is úgy is meghalt volna; ha nem öli meg a tanárát, akkor baleset során veszítettük volna el őt, így viszont, hogy letért az ösvényéről és engedett a gyűlöletnek, a fiatalkorúak börtönében végezte. Matt elvesztése volt az a fájdalmas próbatétel, melyre szükségem volt. Meg kellett tapasztalnom a veszteség egy olyan kínját, amiben teljes mértékben magamat okolhatom. Matt hozzásegített egy megtapasztaláshoz, amit iszonyú nehézségek árán a helyére raktam a szívemben, s attól kezdve új ember lettem. Elértem a lelki béke egy olyan stációjába, amikor mindenre és mindenkire szeretettel és teljes figyelemmel tudok tekinteni, és ezt át is tudom adni azoknak, akik hozzám eljutnak. Így neked is, Eri. Amit én adok ma, azt Matt is adja. Ketten vagyunk, itt él a szívemben, segített azzá válnom, akivé válni akartam.

- Tudod – szólt Erica meghatódva -, a te szádból még egy ilyen iszonyú történet is csodálatosnak tűnik. Nem tudom, hogyan csinálod!

Norah szélesen elmosolyodott, s amióta a történetbe kezdett, most először nézett a lányra.

- Igazán a lelkemből tudok beszélni, amióta Matt megtanított a legfontosabb leckére. Tudod, mi az?

- Mi?

- Hogy szeretni jöttünk ide. Szeretni vagyunk itt mindnyájan.

Egy percig csöndben maradtak, s mindketten felidéztek magukban egy-egy arcot. Simonét. Mattét. A lány teljes szívéből azt kívánta, hogy lássa még valaha épen, egészségesen, boldogan és igazán életben a fiút, aki annyira közel van hozzá, mégis oly távol. Remélte, hogy Simon nem azért tett rá megmagyarázhatatlan módon olyan nagy hatást, hogy aztán az elvesztésével okozzon egy életre szóló lelki fájdalmat neki.

- Tudni szeretnéd – szólt Norah -, hogy ki is az a Simon Downy? Az én véleményem az, hogy a másik feled. A lelki társad. Az a lélek, aki által te igazán te lehetsz. De az is lehet, hogy tévedek. Lehet, hogy csak egy fiú a múltadból, akire azért emlékszel ilyen érzelmektől terhesen, mert ott és akkor megérintettétek egymás lelkét a sötétben, magányosan. Talán nem több egy érzésnél, amit a mai napig keresel, és majd egyszer rá is találsz, valaki másban. Nem tudom megmondani, Eri. Az egész világon csak két ember van, aki erre választ tud adni. De egy biztos; meg kell keresned őt, hogy megleld a lelki békédet.”

„Hűs volt az este a hegyek közt, a levegő meg sem moccant, az éjszakai erdő sosem hallott hangjai

kúsztak a fülébe. Ez az erdő teljesen más volt, mint az eddigiek. Itt még az állatok is fegyelmezettnek tűntek; két bagolyhuhogás, egy ciripelés. Két huhogás, egy ciripelés. Mindennek ritmusa, értelme, lényege és célja volt ezen a helyen. Simon arra kezdett gondolni, őt vajon mi hajtja előre? Mert keresztbe tenni az életnek egy dolog, de akkor nem lennének benne vágyak. És remények.

Mi a vágyam, mi a reményem?

Ahogy haladt a barakk felé, felsorolta azt a néhány dolgot, amit szeretne valaha megtenni, átélni, elérni. Az első helyen ez állt; elérni, hogy Roger megdögöljön a börtönben. A második helyre került az apjával való újra találkozás, ami csak Isten tudja, hogyan fog végződni. A harmadik helyre egy kedves arc került. Egy másik világból származó arc, amelyik még őrizte az otthon melegét. Az otthonét, amely olyan iszonyú fájó honvágygal töltötte el szinte minden nap, amikor eszébe jutott. Sokkal jobban fájt ez, mint Delray kis játékai. Ám a fájdalomban ott volt a fénylő reménysugár is, hogy egy napon ismét újra láthatja majd Erica Webert.

Simon már nem is töpregett azon, miért vonzódik ennyire egy lányhoz, akit gyakorlatilag nem is ismert, s csak azon az éjszakán beszélgettek. Elfogadta, hogy ez van, s ha ez a szerelem, akkor ez iszonyú fura egy valami, de bármilyen fura is legyen, kell neki. Éhezik rá a lelke. Iszonyatosan, kimondhatatlanul és mindent elpusztítóan akarja, hogy újra azon a padon üljenek ők ketten. S elhiggye,

hogy minden nap, mely addig eltelt, csupán rémálom volt.

Bárcsak elfelejteném az életemet, és melletted ébrednék fel... - gondolta magában, ahogy kinyitotta a barakk ajtaját, s búcsúzóul az ismeretlen csillagokra nézett.”

Részlet a 7. fejezetből

„Ismét elhallgattak. Közeledtek már Stamford felé, ahol le kellett hajtani a pályáról, hogy Shippan Point felé fordulhassanak. Simon hallani sem akart arról, hogy most elkezdjen nőt keresni magának, nem tartotta magát olyan férfinak, aki mellett egy nő boldog lehetne. Volt párszor olyan alkalom az életében, amikor lehetősége lett volna komoly kapcsolatra, de folyton ellökte magától az adott nőt, s indoklásként annyit mondott nekik; nem szerelmes beléjük. Fájdalmat okozott ezzel, hogy önmagát megvédje, s ezzel tisztában is volt.

Olyan életet épített fel magának és maga köré, amiben védve lehet, a tőle telhető legnagyobb mértékben. Óvhatja a lelkét, a biztonságát, az elért eredményeit és az anyagi helyzetét. Egyáltalán nem volt szüksége egy olyan emberre, pláne egy nőre, aki veszélynek teheti ki őt. Aki beleláthat a jelenébe és a múltjába, akinek mesélnie kell önmagáról, akivel meg kell osztania az érzéseit és a gondolatait. Bárkivel is

került közelebbi kapcsolatba, s néhány hónapot együtt voltak, sosem a valóságot tárta az illető elé. Mint ahogy a médiának sem mondott soha igazat a gyermekkoráról és a fiatal-felnőtt éveiről, úgy a barátnőinek is egy hazugságot adott elő.

A mese szerint ő volt Simon Downy, a kaliforniai Bakersfieldből. Egyszer el is utazott a városba, hogy azért legyen mit mondania, ne bukjon le a hazugsággal. Testvérekről, jó szülői kapcsolatról és szép gyermekorról adott elő egy hihető történetet, s direkt azért helyezte távolra a családját, hogy könnyen kibújhasson a kérdés elől; mikor mutatsz be a szüleidnek, Simon? Rendszerint akkor vetett véget a néhány ilyen kapcsolatának, amikor már túl kínos volt a titkolózás és lelkiismeretfurdalás is gyötörte, amiért ennyit hazudozik. Mindenki azt hitte, ő egy erős, kemény, határozott és tiszteletreméltó férfi, de az igazságot csak Simon tudta; ő egy szerencsétlen sorsú ember, aki valójában az élet vesztese, s csak arra képes, hogy a ringben összeverje azt, aki elé mer állni. Egy nyomorult háttértörténettel rendelkező, agresszióját megérteni és elengedni képtelen gyenge jellem, aki retteg attól, hogy valaki tényleg megismeri. Szerencsére Pat is abban a tévhitben élt, hogy ismeri Simont, pedig ő is csak benyelte a rizsát a kaliforniai családról.

Senki sem tudja, ki vagyok, így lehetek önmagam – gondolta szomorúan a férfi.”

„Erica arra számított, olyan lesz, mint a filmekben, amikor feltűnik A Férfi; a jelenet belassul, minden mozdulatát részletesen elemezheti, megnézheti a szeme csillogását, a haját, az ajkait, a járását. Ehhez képest még fél percig sem láthatta őt, ennyi idő mégis elég volt ahhoz, hogy megállapítsa; ő Simon! Bár az arca tele volt zúzódásokkal, sérülésekkel, mégis felismerte. Edzőcipőt viselt, ugyanazt a márkát, mint Erica, sötétkék farmert húzott fel és fekete pólót. A nő annyira alaposan végigmérte őt, ahogy csak lehetősége volt rá; iszonyúan tetszett neki, amit látott. A tetoválásain meglepődött ugyan, de amikor meglátta Simon szemét, arcát, haját és karjának mozdulatát, ahogyan elhúzta a függönyt, rögtön ráismert arra a kicsi Simonra, aki akkor éjjel az egész világon csakis vele osztotta meg a bánatát, s nem rejtette el a könnyeit. A kisfiúból azóta jó kiállítású férfi vált, akinek erős fizikai megjelenése éles kontrasztban áll tekintetének gyermeki lágyágával. S Eri tudta, hogy ezt csakis ő láthatja benne. Ismeri a múltjának egy részét, de fogalma sincs, hová tűnt az elmúlt közel 20 év során. Ki is ez az ember, aki most Simon Downyként állt előtte?

- Helló – szólta Simon hozzájuk, majd elhúzta a függönyt, hogy kilátása legyen Marcusnak.

- Köszönjük! – felelt Jordan.

- Minden jót – közölte, majd ott is hagyta őket.

Eri megigézve nézett utána. Alig hitt a szemének, s csak remélte, hogy nem látszik rajta a kimelegedés,

arcának forrósága, mellkasának heves lüktetése. De úgy tűnt, Marcus lelkesedésben versenybe szállt vele.

- Basszus, ezt nem hiszem el! – kiáltott fel a férfi Simon távozása után. – Van fogalmatok róla, ki volt ez?!

Azt hiszem, életem szerelme – válaszolta volna Erica, de ehelyett csak annyit szólt:

- Kicsoda?

Jordan is megvonta a vállát.

- Jaj, lányok, ő Simon Downy!”

„A történet befejeztével Simon ismét ránézett Ericára. A nő szomorú tekintettel pillantott vissza rá. Majdnem kicsordult a könnye. Képtelen volt haragudni a férfitra azért, mert hazudik neki, ugyanis a hazugság mögött nem az a szándék volt, hogy átverje valamilyen céllal a nőt. Egyszerűen csak félt. Rettegett attól, hogy valaki a lelkébe láthat, s Erica látta a férfit, mennyire szenvedett attól, hogy hazugságra adta a fejét. Az a pillanat mindkettejüket kibillentette. Simon menekülőre fogta volna, hagyja őt mindenki békén, csak arra vágyott, hogy a háza előtt ücsörögjön csöndes magányában Gusszal. Eri viszont arra gondolt, ha nem foglalkozna a következményekkel, azonnal rávetné magát Simonra, átölné, simogatná, elbújtatná a szívébe őt a világ előtt, hogy érezze; mellette biztonságban van, nem kell hazudnia. Nincs a világon még egy olyan megnyugtató hely, mint Eri karjai. Meg akarta menteni őt önmagától. Mindketten tudták, hogy ez az egyik oka a találkozásuknak, de

Simon volt az, akire a feladat hárult; hagyja széttörni az évek során megkeményedett mázat a szíve körül.

Eri szívét előntötte a szeretet. Teljes lelkével szerette azt az embert, aki vele szemben ült. Egy csapásra Simon ugyanolyan fontos lett, mint a lánya, Becca. Elmosolyodott. Kinyújtotta a kezét s ujjai Simon kézfejére siklottak. Azt akarta, hogy a férfi tudja; nincs mitől félnie. Ő nem az apja, sem Roger Parker Smith. Eri otthona nem a Szent Antal Nevelőotthon. Amit Erica kínált, az az élet.

- Értem – felelte a nő a történet elhangzása után, mintha csak azt mondta volna; a szád nem mondott igazat, de a szemed igen.

S ekkor hirtelen, mintha csak egy angyal jelent volna meg és szállt volna a vállukra, megszólalt a kávézóban egy dal, mely mindkettejük szívét megérintette. Mintha égi ária köszöntött volna be az összefonódott ösvényükbe. Michael Buble I wanna go home c. dalát teljesen máshogy hallották, mint bárki más a Cassie'sben, vagy bárki emberfia az egész világon. Mintha csak nekik énekelték volna. Mintha a szívük alkotta volna meg a sorokat, a dallamot, az egész kávézót, mely lassacskán elolvadt a nótában, és semmi más nem töltötte ki a világot, csak Eri ragyogó tekintete, és Simon reménykedő, fénykereső szempillantása.

Az este 10 órás zárásig ücsörögtek a kávézóban, s Eri a régmúltról inkább a közelmúltra terelte a témát. Érdekelte Simon karrierje, kíváncsi volt az edzésekre, erre az egész világra, amit azelőtt messze elkerült az

agresszió miatt. Most sem önmagában a kick-box izgatta, hanem Simon világnézete. A férfinak ebben már nem kellett hazudnia, őszintén mesélt a bajnoki címekről, azok elvesztéséről, az anyagi csődről majd az újrakezdésről. Eri látta, hogy a férfi tényleg mindent elmond neki, mert nyíltabban fogalmazott, szinte egész végig a szemébe nézett, s olykor még a szeme is felcsillant. Nem tud jól hazudni, viszont van, amit tényleg szeret az életében – állapította meg a megnyugtató tény a nő.”

Részlet a 8. fejezetből

„Nem hiszem, hogy tudod. És hadd fejezzem be. Nem bocsátottam meg neked. Nem hunytam szemet afelett, amit tettél velem. Hogy kidobtál, lemondta rólam. Azért jöttem ide, mert valahol még mindig az a kilencéves gyerek vagyok, akinek ripityára törött az élete, és ebből elég volt! Egész életemben menekülni próbáltam ez elől, szenvedtem amiatt, amit velem tettél.

Simon felsóhajtott.

- Volt idő, amikor legszívesebben megöltelek volna. De annak az autóban ülő elragadó teremtésnek hála megváltozott az életem. El se tudod képzelni, milyen nehezen mondom ki ezeket a szavakat... szeretnék megbocsátani neked.

- Simon...

- Ne szólj közbe, kérlek. Szeretnék megbocsátani neked. De ez nem fog egyről a kettőre menni, nem tudom, megy-e majd igazán valaha is. Azt tudom, hogy ez így nem élet, ami eddig volt. Egyikünknek sem. Tetszik vagy sem, te vagy az apám, én pedig a fiad vagyok. Jelenleg még el se tudom képzelni, hogy majd egyszer jól kijövünk egymással, egyelőre ott vagyok, hogy megpróbáljam elviselni a jelenlétedet. A látványodat. A hangodat. De el akarom viselni, ezért vagyok most itt. Úgy érzem, mindkettőnknek sokat kell dolgoznia azért, hogy ez a kapcsolat valahogy rendbe legyen téve, de legalábbis beszélhessünk apa-fia kapcsolatáról, még ha az valami elcseszett alapokon nyugvó is.

Simon érezte, ahogy a válláról kezd lecsúszni egy óriási, tonnás súlyokkal megpakolt zsák, ezzel együtt a szívét valami különös érzés keríti hatalmába; a változás, a nyitás melegsége. A derűt, melyet csak az az ember érezhet, aki hosszú utat járt be, s az út kimenetele mindig is kétséges volt, és amikor végre elért egy fontos állomásra, ott szomjoltó, hűs ital fogadja.”

„Ez... ez a spárgadarab – mondta, amikor már megtalálta a hangját, s letörölgette az arcáról a könnyeket – volt az, amivel utoljára odakötöztél a radiátorhoz. Hosszú évekig... nagyon sokáig... a nyomorúságom jelképe volt. A teheré, amit cipelek. De ma, itt és most... megteszem az első lépést, hogy lerakjam. Végleg.

Azzal Simon a zsebébe nyúlt, s egy kis ollót vett elő. Remegő kezébe fogta a spárgát, a másikba az ollót egyensúlyozta. Egy határozott mozdulattal kettévágta az anyagot, majd a darabokat a sírkő mellé helyezte.

- Új életet akarok kezdeni, Roger. Aminek már nem része a gyűlölet és a rettegés. Élünk mindketten békében...

Simon felkelt a sír mellől, s elindult Erica és az új élete felé. A közös életük felé. Legalábbis ebben bízott. Mindent meg akart tenni érte, s hinni abban, hogy végre képes olyan emberré válni, akit ő is és Erica is megérdemelnek. Ahogy közeledett a szerelme felé, s a nő körül a tavaszi napsütés aranyfonatokat eregetett, s belenézett abba a káprázatos szempárba, tudta, hogy ők ketten egymás csodái. Mindketten egymásról álmodoztak évszázadok óta. És az álmokat bizony valóra kell váltani.”

Részlet a 9. fejezetből

„Hatalmas sziklás hegyekből, mély szurdokokból, völgyekből és ormokból álló varázslatos része ez a mennyországnak. A hegyek csipkézett párkányzatát megannyi vízesés töri meg, s ahogy a vizek aláhullanak, a völgyben különös, csillámló párat gerjesztenek.

Lelkek végtelennek tűnő csoportjai álldogálnak a vízpárák környékén, s búcsúznak el a szeretteiktől,

majd belépnek a pára-tüneménybe, s csupán lelkük maradványa marad hátra.

Erica és Simon is egy ilyen helyen álldogál. Megfogják egymás fénykezét. Szerelmesen egymásra tekintenek. Akik előre mentek már, azok tudtukon kívül várnak rájuk, akik majd később követik őket, azoktól már búcsút vettek az imént; leendő, közös gyermekeik és unokáik. Eri és Simon már mindent megbeszéltek, felkészültek hát az újabb kalandra. Tudják, hogy bármi is vár rájuk a ködön túl, ők ketten ott lesznek egymásnak. Mindig. Mindörökké.

Megközelítik a párás tüneményt. Felkészülnek az átlépésre. Még utoljára egymásra tekintenek.

- A túloldalon találkozunk, kincsem – szól Erica. Simon elmosolyodik.

Mindketten tudják, hogy ez valóban így is lesz.

Ennek végtelen nyugalomával lépnek át a ködös párába, hogy ismét megszülethessenek a földi világba.”